

ADVENTNÍ NOVINY

KOLÍNSKÝCH EVANGELÍKŮ

PROSINEC 2025

Slovo úvodem

Milé sestry, milí bratři,
rok se s rokem sešel a opět nám začíná advent. Čas těšení se na společné chvíle s našimi blízkými, čas ztišení (nebo alespoň snahy o něj), rozjímání a přípravy na Vánoce.

Jak vnímáte toto období vy?

Jako „nekonečný“ seznam úkolů, nebo se opravdu těšíte a vědomě se zastavujete? Stále se toho děje tolik, co chtět nechtě řešíme, děláme, nad čím přemýšlíme... A do toho najednou vplouvá pohoda, klid, radost, že se zase setkáme s rodinou a přáteli jako každý rok.

Že se rodí zase znovu naděje. A to ani nemluvím o nadějném očekávání dětí, co najdou pod stromčkem. Těšíme se na vánoční hru, na štědrodenní bohoslužbu, po které doma usedneme svátečně oblečení i naladění ke společné večeři s rodinou. Čím dál více vnímám hodnotu těchto tradic a společenství, které nám dávají jistotu i v nejisté době.

Věřím a doufám, že vás následující stránky pohladí po duši a budou vás v tom dobrém provázet výjimečným obdobím nejen roku, ale hlavně našich životů. Najdete na nich shrnutí uplynulého roku, sborový program do konce roku, zamyšlení, modlitby, ale i tipy na vánoční cukroví, knihy pro děti nebo na výstavy v okolí.

Přeji vám z celého srdce, ať si letos nacházíte čas na to důležité a užijete si pokojný advent a krásné, radostné Vánoce. Ať ty letošní Vánoce zapadnou jako výjimečně barevný střípek do vánoční mozaiky let předešlých a následujících.

Lenka Korábková

Zveme vás k bohoslužbám a sborovým akcím v adventním a vánočním čase:

V Kolíně se všechny akce konají v Husově domě, v Libenicích na faře.

neděle 30. listopadu	9:30	1. adventní neděle bohoslužby s večerí Páně v Kolíně
	11:00	rozhovor nad rozvojovým plánem sboru
	12:30	společný oběd
neděle 7. prosince	9:30	2. adventní neděle bohoslužby v Kolíně – potravinová sbírka
	11:00	bohoslužby v Libenicích s večerí Páně
sobota 13. prosince	15:00	ekumenické adventní tvoření
neděle 14. prosince	9:30	3. adventní neděle bohoslužby v Kolíně – potravinová sbírka
sobota 20. prosince	10:00	generálka vánoční hry
neděle 21. prosince	9:30	4. adventní neděle vánoční hra dětí
středa 24. prosince	16:00	Štědrý den, bohoslužby v Kolíně
čtvrtek 25. prosince	9:30	Boží hod vánoční bohoslužby s večerí Páně v Kolíně, v kostele
	11:00	bohoslužby s večerí Páně v Libenicích
neděle 28. prosince	9:30	bohoslužby v Kolíně
neděle 4. ledna	9:30	Nový rok bohoslužby s večerí Páně v Kolíně
	11:00	bohoslužby s večerí Páně v Libenicích

Modlitba a impulz do adventní doby

Stojíme na prahu adventu, Pane Bože,
obklopení nákupní horečkou, rozbouřenými vlnami nenávisti a násilí,
zmatky a strachem.

Prosíme Tě, Bože náš, otevři naše oči, uši a hlavně srdce,
abychom dokázali vděčně přijímat tu nesmírnou lásku,
kterou nám v Pánu Ježíši dáváš.

Děkujeme, že si můžeme, my nehodní a hříšní,
znovu připomínat a očekávat příchod Pána Ježíše, který nám do našich
všedních dnů přináší světlo svého evangelia.

Prosíme za všechny zklamané, nešťastné, nemocné a osamělé,
ať i oni pocítí Tvou lásku a blízkost.

Prosíme Tě, pomoz nám, abychom byli Tvými služebníky,
aby náš život osvítila zvěst Tvé naděje a lásky.

Děkujeme Ti, Pane Bože, za adventní čas, který jsi nám daroval.

Amen

Marie Holá

Vstupujeme do adventního času. Začíná nejkrásnější období roku, doba
plná očekávání a naděje. Možná také čas účtování s rokem minulým.
Dokázali jsme nějak navenek svědčit o tom, co říkáme ve Vyznání víry,
či co vyjadřujeme každým slovem Modlitby Páně? Zda je naše víra
opravdová a vyřčená slova upřímná, na sobě ani na druhých vnějšně
nepoznáme. Ale i v tomto předvánočním čase prosme Pána Boha za to,
aby z nás všechno pozitivní, co v nás má a může víra vzbuzovat,
vyzařovalo. Abychom se vedle díky za všemožné dary, kterých se nám
dostává, dovedli také opravdově radovat z každého dobrého dne, byli
před bližními pokorní, k nim pak tolerantní, laskaví v souladu
s biblickým textem v 1. Kor. 13, 4-7.

*Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá.
Nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy.
Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. Ať se děje cokoliv,
láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá.*

Jaromír Čábelka

Co všechno jsme společně prožili ve sboru v roce 2025

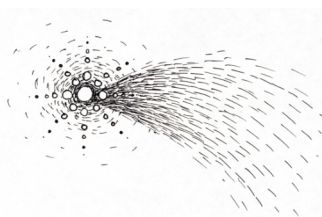
I v letošním roce bylo mnoho příležitostí ke vzájemnému setkávání v našem sboru. Jsme vděční Pánu Bohu za všechna tato setkání a za jeho požehnání. V lednu jsme se sešli s bratry a sestrami z ostatních kolínských církví k eumenickým bohoslužbám, které se konaly v Duškově síni. Bohoslužby připravovalo šest farářů a farárek, kázal Roman Hampacher z Církve adventistů sedmého dne; sešlo se nás přes padesát a vykonali jsme také sbírku na kolínský hospic Srdcem. V březnu se konal již tradiční postní koncert, tentokrát nás navštívil smyčcový A corde quartet. Zazněl Americký kvartet od A. Dvořáka a část oratoria Sedm slov Vykupitelových na kříži od J. Haydna. V březnu opět proběhlo sborové shromáždění, pro loňský velký úspěch zase s promítáním fotografií ze sborových akcí v loňském roce. Opět jsme vydali velikonoční noviny.

V dubnu se naši konfirmandi vydali spolu s konfirmandy z Kutné Hory a Čáslavi na Zbytov. Užili si výlet, shlédli film o Špicberkách a povídali si s jeho autory o životě tam. Také navštívili nově otevřené středisko Diakonie Pomněnka v Novém Městě na Moravě. Na Květnou neděli proběhla v našem sboru ordinace dvou výpomocných kazatelů – „našeho“ Františka Čunderlíka a Luboše Skopce ze sboru ve Mšeně. Slavnostní bohoslužby vedl synodní senior Pavel Pokorný. Na Zelený Čtvrtek před Velikonocemi jsme se již tradičně sešli ke slavení sederové večeře, které se účastnilo asi 30 lidí. Součástí bohoslužeb na Velký Pátek bylo čtení pašijového oddílu. Bohoslužby na Velikonoční neděli byly mezinárodní, dvojazyčné, za účasti mnoha hostů a byl při nich pokřtěn Milič Řepa.

Květnovou Noc kostelů zahájila vernisáž výstavy mladých výtvarníků z našeho sboru nazvaná „Malba a jiné vylomeniny“. Děkujeme Edu Korbelovi, že to vše zorganizoval. Výstava byla v kostele až do konce října. Noc kostelů pokračovala dvěma koncerty, zpívala Eliška Tesařová a na varhany hrál Viktor Darebný. Víkend na přelomu května a června jsme strávili společně v Rokytnici nad Jizerou, akce se zúčastnilo 60 lidí. Udělali jsme si výlet na Dvoračky, hráli hry na zahradě, hodně zpívali a také si povídali o stavu a rozvoji sboru (pod vedením Františka Čunderlíka). V neděli jsme se zúčastnili bohoslužeb ve sboru Křížlicích, které byly pro děti. Michael Pfann kázal o Utišení bouře a některé děti byly polity, když uprostřed kostela seděly v lodi. V červnu se při příležitosti dokončení opravy varhan konal koncert varhaníka Václava Uhlíře a sopranistky Hany Medkové z Pardubic.

Na závěr koncertu zazněla melodie z filmu Vinnetou. V červnu také proběhla konfirmace Aničky Teplé a Jáchyma Titěry, při které se sešlo asi 70 lidí. Užili jsme si společenství s pohoštěním na farní zahradě až do pozdního odpoledne. Zastavila se za námi i naše bývalá farářka Magdalena Ondrová. Při sborovém dni jsme vyslechli přednášku Zdeňka R. Nešpora o specifikách české religiozity, po které následovala dlouhá a zajímavá diskuze a také společný oběd, opět na farní zahradě.

V srpnu prožili třicátníci a střední generace společnou 'hippie' dovolenou na Pomezních Boudách v Krkonoších. Měli jsme krásné počasí, hojnost výletů po okolních tisícovkách, jezdili jsme se koupat do jezer na polské straně a ráno jsme se zamýšleli nad texty z první kapitoly Markova evangelia. Koncem prázdnin proběhl v Libštátě seniorátní tábor pro děti na téma Putování pouští. Z našeho sboru se zúčastnilo devět dětí, tábor vedla naše farářka Romana Čunderlíková. Předposlední neděli v srpnu byla pokřtěna Beáta Hron. V září jsme opět uskutečnili bohoslužby v libenickém kostele. I když nám tentokrát počasí příliš nepřálo, účast byla hojná a občerstvení po bohoslužbách proběhlo v kostele. Další akcí v libenickém kostele byl hojně navštívený a také již tradiční koncert folkové skupiny Severka. Ještě do konce léta pak proběhla „grilovačka“ pro všechny generace na farní zahradě za účasti asi 20 lidí. Říjen a listopad byly mimo jiné ve znamení brigád na faře – předělává se podlaha v rohovém pokoji, což obnášelo odstranění dřevěné podlahy a násypu do hloubky více než 50 cm (uděláno již před létem), namontování nového odpadu a vytvoření nové podlahy. Děkujeme moc všem, kteří se brigád zúčastnili. Počátkem listopadu se v Duškově síni uskutečnil koncert klavíristy D. Juna a violisty J. Kabáta.

Ted' na počátku adventu se těšíme i na další setkávání – plánujeme společné adventní tvoření s adventisty, koncerty a bohoslužby. Blíží se Vánoce, oslava narození našeho spasitele Ježíše Krista. Jsme vděční za Boží blízkost a za společenství v jeho přítomnosti.

Romana Čunderlíková, Tomáš Fér

Anketní otázka

Jaký druh cukroví o Vánocích mlsáte nejraději?

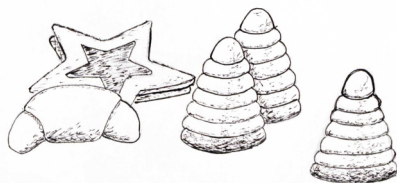
Daniela Polnická

Každý rok se při vánočních bohoslužbách těším na větu: „Jděte, jezte tučná jídla a pijte sladké nápoje ...“, která vyvolá zamyšlení i úsměv. Příprava vánočního pohostění ale začíná dříve. Při běžných nákupech mou pozornost upoutají akční ceny másla, mouky, vanilky a vyvolají ve mně pocit, že už je čas začít! „Ale letos opravdu upeču jen pár druhů osvědčeného cukroví 😊“. Potom kolegyně v práci řeknou, že pečou to a to, a v časopisu mě zaujme novinka pro letošní rok (která nakonec nikomu nechutná). Naše rodina má nejradši cukroví zvané „strojkové“. Za ta léta mají děti a tatínek vychytaný systém výroby, a když jim zadělám těsto, upečou ho sami. Čím více, tím lépe. Nejkrásnější na tom je, že jsme spolu a pečení si užíváme se stejným nadšením jako konzumaci.

Veronika Korbelová

Vybrat jeden druh cukroví, který mlsám o Vánocích nejraději, je pro mě těžké. Nejraději mám asi cukroví s vlašskými ořechy. Docela dlouho mi trvalo rozhodnout mezi vanilkovými rohlíčky, plněnými ořechy a švýcarskými koláčky. Ale nakonec vyhrál jednoduchý recept na Švýcarské koláčky: 70 g hrubé mouky, 70 g hladké mouky, 100 g másla, 140 g ořechů, 60 g cukru, citronová kůra, vanilka a 1 vejce. Vše smícháme v těsto, které necháme ½ hodiny odpočinout.

Z těsta tvoříme v ruce malé kuličky, v kterých na plechu uděláme malíčký důlek. Ten plníme zavařeninou. Pečeme v mírně vyhřáté troubě.

Hana Černá

V naší rodině se vždy peklo vánoční cukroví a velice dobře se jedlo. Každý rok si ale říkám, že upeču jenom dva druhy a bude to stačit. Ovšem nikdy nezůstane u slov, nakonec je druhů šest, sedm, nebo i více. Nejrychleji mizí samozřejmě perníčky, linecké a marokánky. Letos v létě jsem dostala krásné višně, tak jsem si je naložila do rumu. Po mnoha letech zase udělám koule z višně a s tímto jednoduchým receptem se s vámi podělím. Navážím si 25 dkg mletých oříšků, 30 dkg moučkového cukru a k tomu přidám 2–3 bílky. Udělá se těstíčko a tím se obalí višně, která byla naložená v rumu. Po zaschnutí se každá kulička namočí v čokoládě. Přeji vám krásné Vánoce a dobrou chuť.

Marie Mižišinová

Masarykovo cukroví: 180 g ořechů, 300 g hl. mouky, 200 g másla, 100 g krup. cukru, 1 žloutek. Ořechy namočíme do vody s rumem. Potom osušíme a nasekáme na větší

kousky. Uděláme těsto a z něj vyválet válečky asi 3–4 cm. Zabalíme do folie a necháme v lednici do druhého dne. Nakrájíme na kolečka a pečeme na 150 stupňů, pak obalíme v cukru s vanilkou.

Míša Holá

Moje nejoblíbenější vánoční cukroví jsou BOMBIČKY. Většina z Vás tomuto cukroví asi říká vosí hnízda či včelí úly. Recept mám od mé mamky, která ho má zase od své maminky. Obě pocházejí z Dobrušky. Ingredience: 320 g piškotů (rozdrtit), 320 g moučkového cukru, 200 g másla, 6 lžic rumu, 2 bílky, 2 vrchovaté lžice kakaa.

Ze všech surovin smícháme a vypracujeme těsto. Formičku na bombičku vysypeme moučkovým cukrem, prsty do ní vtlačíme těsto. Do něj uděláme důlek, který naplníme připraveným krémem. Přiložíme celý piškot a bombičku vyklepneme.

Krém: 160 g másla, 2 lžice moučkového cukru, 2 lžice rumu, 2 žloutky, vanilkový cukr. Bombičky mají rády i všechny naše holky. Bez nich si Vánoce neumíme představit 😊.

Rozhovor s bratrem Pavlem Černíkem

Na kruchtě kostela v Libenicích hraje na housle při bohoslužbách pravidelně. Přesto popisuje svůj vztah s Pánem Bohem jako komplikovaný. Nejen o víře, rodině, práci a opravách chalupy jsme si v jeden podzimní podvečer povídali s bratrem Pavlem Černíkem. Přijměte pozvání na pomyslný šálek čaje k našemu stolu.

Žijete v Libenicích celý život?

Narodil jsem se v Táboře, tam jsem vystudoval základní školu, průmyslovou školu a tak dále. Ale Černíkovi jsou v Libenicích od roku 1800. Bydleli tady moji rodiče, moje tety, zemřeli tu moji prarodiče. My jsme sem začali více jezdit s mojí druhou ženou, dělali jsme na zahradě pro děti soutěže, říkali jsme jim libeniády. A všem se tu moc líbilo, i švagrovi a jeho dětem. Chalupa ale byla v hrozném stavu, nebyla tu voda ani elektřina. Začali jsme ji na popud mojí ženy postupně opravovat a zabydlujeme se tady už osm, deset let. Teprve letos jsme nechali udělat střechu.

A druhou nohou jste v Hradci Králové, kde pracujete.

Ano, moje žena tam má zaměstnání, učí na ZUŠce.

Když se vrátíme k vašim kořenům, vyrůstal jste ve věřící rodině?

Moje matka byla z Valašska a můj staříček a stařenka byli ze silných evangelických rodin. No a z otcovy strany byla taky silná evangelická rodina. Ta byla v Lounech, dědeček tam dělal kostelníka, ale byl švec.

V Libenicích máte moc hezký kostel, kolik se vás běžně v neděli schází?

Normálně nás do kostelíčka chodí pět, šest. Eva hraje na varhany a já na housle.

Jsmo rádi, když se nás sejde v kostele víc, třeba když jsme měli bohoslužby dohromady s Kolínem. To bylo moc hezké, když byl kostel konečně plný zpěvu.

Jak jste se dostal ke svému působení v divadle DRAK?

Začínal jsem, když jsem byl na vojně. Dvakrát jsem dělal – a neudělal – zkoušky na DAMU. A pak mě upozornila moje sestra, která má DAMU a v Hradci hrála, že se uvolnilo místo v divadelní technice. Tak jsem napsal z vojny tehdejšímu panu řediteli a on mně odepsal, ať přijedu, a oni mě vzali. Takže tím se můj osud v pětadvaceti letech završil. A já jsem od té doby až doteď v tom divadle, je to padesát let.

Kdy jste se dostal od technika k herectví?

V našem divadle je kluk, který se jmenuje Jirka Vyšohlíd. Je to výborný jazzman a hráč. Je mu osmdesát dva a pořád hraje, říkáme mu železný muž. A on si asi po třech nebo čtyřech letech, kdy jsem tam pracoval, všiml, že mám k hudbě blízko, hrál jsem na kytaru a tak. Přesvědčil mě, abych se naučil hrát na housle, protože na ně někoho potřebovali. Já jsem na housle choďoval jako dítě tři roky do ZUŠky, ale vůbec jsem to nervově nedával. Přerazil jsem smyčec o pult a museli mě úplně vyškrtnout. No a ten kolega mě namotivoval a v těch víc než třiceti letech jsem se začal na housle znova učit u soukromého učitele. To bylo strašné martyrium.

A to kvůli tomu, abyste mohl hrát v divadle?

Ano, byli jsme loutkové divadlo, ale už tehdy se to začalo lámat, že byly loutky i živí herci. Dneska už se to hodně míchá s činohrou, používají se projekce. Na mě je už techniky moc. Ale to je součást téhle doby. Takže tam jsem se zapojil nejdřív přes hudbu, pak přišly takové menší role, hrál jsem

na kytaru, na housle. Bylo to úžasné období, protože bylo hodně pestré. Chvilí zkoušíte, pak hrajete něco jiného, pak dalšího. Některé hry byly opravdu těžké na doprovázení, třeba Prodaná nevěsta nebo inscenace Beatles s jejich písničkami. Teď jsem ještě jednou nohou v divadle, ale v září jsem už podepsal, že končím. Dohrávám asi čtyři hry, a v nových už být nechci. I když jsem strašně rád hrál hlavně pro děti.

Takže plánujete klidný důchod, koncerty se Severkou...

Přesně tak. Mám tedy aktivní ženu, která je mladší a je takový můj životabudič. Byla i motor tady té přestavby. To ona mi říkala: „Co budeš dělat, až skončíš? Ty přece nebudeš sedět v Hradci a koukat z okna.“

A teď, když budete mít víc volného času, tak se budete moct věnovat víc svým koníčkům. Ty jsou kromě hudby ještě určitě nějaké další, třeba cestování?

Ne, to opravdu nemusím. S divadlem jsem procestoval skoro celý svět. V určitém období jsme se dostali na tak dobrou úroveň, že jsme začali jezdit na festivaly do Francie. To bylo, když bylo nejslavnější naše trio – režisér Josef Krofta, scénograf Petr Matásek a skladatel Jirka Michulík. Byli jsme v Austrálii, asi třikrát v Japonsku... Pro nás bylo něco neskutečného během normalizace, že jsme mohli jet hrát na Západ.

Kde se vám líbilo nejvíc?

Japonsko bylo úchvatné jejich precizností, organizací a čistotou. Tam jsme hráli představení, které se jmenovalo Naladte si vidličku. Hráli jsme ho ve třech, používali jsme při tom asi třicet hudebních nástrojů. Bylo to taková škola hrou, dětské představení. Dokonce v japonštině. Přeložil nám ho jeden kamarád, japonský herec, který chodil v Praze do školy. Takže jsme se naučili v japonštině krátké říkanky pro děti.

A jinak jste v divadle na cestách využívali angličtinu?

Každý mluvil tou svojí angličtinou, je to takové mezinárodní esperanto. Ale já jsem byl velký příznivec francouzštiny. Udělal jsem si z ní ještě v divadle státnici. Úžasnou motivací pro mě bylo, že jsme jezdili každý rok na měsíc do Francie.

Máte takhle silné vzpomínky i na jinou zemi?

Nedávno, před těmi těžkými událostmi, jsme byli v Izraeli. A když jsme tam byli podruhé, tak jsme jedno představení museli zrušit, poněvadž ho odřekli rodiče s dětmi. A to proto, že tam předtím byly nějaké atentáty na autobusových zastávkách. Izraelci jsou v permanentní válce, a přitom jsou úžasní lidi, strašně stateční. Jsou obklopení arabským světem, který je opravdu chce zničit, zahnat je do moře. A oni teď nasadili takový kurz, že si sympatie nezískali nikde, protože to je strašná brutalita. Všude ve světě. Já jsem se vždycky zajímal o vnější svět, politiku. Ale teď... Teď bych se musel zbláznit, kdybych myslel na to, co se děje třeba v Africe, v Súdánu, nebo jinde. Pořád mě zajímá, co se děje, ale je to strašně těžké, člověk má plnou hlavu drastických věcí a je těžké se s tím srovnat.

To snad ani nejde se s tím srovnat.

S tím právě souvisí i můj vnitřní problém s náboženským životem. Jak je možné, že pořád vítězí brutalita a zabíjení, až se vlastně stává úplnou normou? Na jednu stranu my sami žijeme dobře, a třeba na Ukrajině přiletí dron, vybombarduje školku a tak. Takže jak říkám, ten svět mě docela drtí. Ale svět byl vždycky těžký. Moji rodiče prožili válku. Můj dědeček s babičkou prožili dvě světové války, prostě to přežili.

Když se vrátíme k vašemu vztahu k náboženství, který jste zmínil, jak vnímáte víru ve svém životě? Hraje důležitou roli?

No, to je zapeklitá otázka. Na to mám vlastně jedinou odpověď, já jsem to celý život hledal. Neustále jsem četl Nový zákon. Ježíš mě fascinoval svou neskutečnou přímočarostí. Většinou jsem mu nerozuměl, protože jeho požadavky byly strašně těžké. Takže já jsem skončil u toho, že na to nemám, nejsem ho hoden. A všichni mi říkají: „Co blbneš? Vždyť tady pomáháš, děláš spousty dobrých věcí.“ Jenže to dělá spousta lidí, kteří ani tu víru nemají a jsou to hodní lidi. Já vím, že manželka víru má, já jsem se celý život snažil, ale... nemám žádný spirituální kontakt ve smyslu kontaktu s Bohem, že bych ho kolem sebe cítil.

A přesto hrajete v kostele.

A přesto hraju v kostele a naplňuje mě to. To kázání mně dává strašně moc. Náš scénograf Petr Matásek mi jednou říkal: „Ty jsi křesťan, ale jsi strašně pochybující o tom, že tomu rozumíš.“ Já samozřejmě ty jednoduché věci

chápu, jako pomáhat si, bližní, to je mně všechno jasné a myslím, že to i docela přirozeně dělám. V tomhle spíš lidském směru беру Ježíše. Jako člověka, který byl obdařený úžasnou otevřeností, statečností, nebál se říct, co si myslí. I v kostele s tím mám problém, když se čte apoštolské vyznání víry, tak já to nemůžu říkat. Protože mně vzkříšení Ježíše hlava nebere, takže tomu vnitřně nerozumím, nevěřím. Celý život se s tím peru. Mám i takové chvíle, kdy s Ježíšem mluvím a беру si ho jako průvodce. Pan páter Socha z katolického kostela Svatého Ducha v Hradci, kam jsem občas chodil, mi jednou řekl: „Víte, ono to je jedno, jestli a jak věříte, nebo ne. Představte si, že Bůh je zářič. A ten září bez ohledu na to, jestli jste tady. Nemyslete si, že on čeká na to, že mu budete něco vyzařovat a klanět se mu. Takhle to vůbec nefunguje.“ To mě docela povzbudilo. Vyčítal jsem si, že na to nemám. Pak jsem to přirovnal k tomu, že někdo má hudební sluch a někdo ho nemá. A já mám takový dar, že mám hudební sluch, takže můžu hrát. A věřící v kostele z toho mají radost. To mi stačí. Protože víc já nemůžu. Mám to takhle komplikované.

Komplikovaný vztah s Bohem?

Ten mám určitě, ale ono to vychází z toho, že mám komplikovaný vztah i se svojí vlastní existencí. Jeden náš kamarád mi říkal: „Prosím tě, už nečti.“ Četl jsem všechno. Četl jsem Junga, který mě strašně oslovil. Spíš takové ty jeho vzpomínky a to, co se dalo pochopit. Snažil jsem se tu psychiku rozkrýt. Z Kanta bych si vzal, jak říkal, že dvě nejdůležitější věci ho uvádějí v úžas: hvězdné nebe nad hlavou a morální zákon ve mně. To bych ještě chápal. Ale někdy si říkám, že už to nebudu řešit. Oslovila mě taky věta, že Bůh se manifestuje v našich bližních.

A když se vrátím k vaší ženě, jak dlouho jste spolu a kolik máte dětí?

S Evou jsme třicet jedna let a máme dvě děti, Adélku a Adama. Já mám ještě dvě děti z prvního manželství, Zorku a Honzu.

Slyšela jsem, že Adam je taky hudebně hodně nadaný.

Ano, hraje od pěti let na housle a naučil se i na několik dalších nástrojů. Žije v Brně a je primáš Hradecké cimbálové muziky.

Sejdete se všichni na Vánoce?

Sejdeme. Na Vánoce určitě. Nejlépe bychom je chtěli prožít tady. Ale jelikož v Hradci ještě máme dědu, kterému je devadesát jedna let, tak něco uděláme tam a něco v Libenících. Tady bychom chtěli v kostelíčku mít nějaký ten svátek v klidu, zazpíváme si koledy a zahrajeme. Od švagra syn je taky muzikant, takže kluci dokážou rozepsat noty a zahrajeme si, když se sejde celá rodina.

Děkuji za rozhovor.

Lenka Korábková

Pod stromeček patří knížka

Souhlasíte? Pak se můžete inspirovat knižními tipy Evy Titěrové. Od batolat po náctileté, na následujících řádcích najdete tipy na tituly, které děti skutečně zaujmou.

- Posuň a poslouchej! Křřrach! (zvuková kniha)
- Sam Taplin: Dobrou noc s ukolébavkou (zvuková kniha)
- Frida Nilsson: Veselé Vánoce, Kulíšku
- Klára Dvořáková: Herrmanovic holka
- Tereza Přibílková: Nevšedníci. Zapomenuté příběhy českých vynálezců
- Naomi Noviková: Pohřbeno v hlubinách a jiné povídky

Kam před Vánocemi?

Pokud hledáte pozvánky i na jiné akce mimo náš sbor nebo oficiální program města Kolína, nechejte se inspirovat následujícími řádky.

Vánoce na Nebovidské tvrzi

Vánoční jarmark plný radosti a kouzelné adventní nálady s bohatým programem pro malé i velké návštěvníky bude připraven na historické tvrzi v Nebovidech 6. prosince od 11.00 do 18.00. Těší se na vás kováři, svíčkařky, apatykářky, zvířátka v živém betlému, můžete si odsud odnést vlastnoručně vyrobené dárky, dobře se najíst a zahřát se u ohně, tancem, čajem i svařeným vínem. Z bohatého programu vypichujeme pohádku pro děti Šupinka pro štěstí od Divadla Studna (od 16.00) a ohnivou show od 17.30.

Betlémy v Pečkách

Tradiční výstava papírových betlémů je otevřena v neděli 21. prosince (14.00–18.00), od pátku 26. prosince do neděle 28. prosince (13.00–17.00) a ve středu 31. prosince (13.00–17.00) na adrese Třída 5. května 294, Pečky. Vstupným je zájem a dobrá nálada.

Betlémské světlo

Plamínek symbolizující naději, mír a lásku si letos můžete odnést od kolínských skautů ze mše v neděli 21. prosince v chrámu sv. Bartoloměje (v 8.00) a v kostele sv. Víta na Zálabí (v 9.30).

Mimo čas a místo bohoslužeb budou skauti připraveni zapálit zájemcům svíčku v neděli 21. 12 od 16.30 do 18.30 na Karlově náměstí a v úterý 23. prosince u kolínské vodárny od 14.00–16.00 a před centrálním hřbitovem od 14.00 do 16.00 hodin.

Svatá Lucie na zámku v Troji

Speciální předvánoční světelná instalace v barokním areálu zámku v pražské Troji se bude konat 12. a 13. prosince od 17.00 do 23.00. Vstup je zdarma.

Světelná výstava ve Žlutých lázních

Procházka Žlutými lázněmi v Praze se letos proměnila v putování napříč Evropou – od antických chrámů a legend přes středověké katedrály až po moderní architekturu. Výstava světelných instalací je interaktivní, magická, vhodná pro všechny věkové kategorie a je bezbariérová. Od pátku do neděle je možné spojit výstavu i s plavbou na vyhlídkové lodi, která září tisíci světly. Výstava je otevřena od října do 31. ledna, od 16.00 do 21.00. Zavřeno je 24. a 31. prosince. Vstupenky lze zakoupit na místě i online (což oceníte zejména v chladnějším počasí, když nebudete muset stát frontu u pokladny).

Adventní dress code

Milí přátelé, v některých rodinách mají vánoční dárky rozdělené podle obsahu balíčků na dárky tvrdé a měkké. Většina dětí, ale nejen jich, upřednostňuje ty tvrdé, ve kterých jsou zabalené hračky a knihy. Do této skupiny patří i můj tchán, který je vášnivý čtenář a nic mu neudělá větší radost než nová knížka. Obvykle čím je člověk starší, tak s vděčností přijímá ponožky, šály a teplý svetr. A když si ještě svůj fungl nový kousek může obléknout hned druhý den ráno na Boží hod vánoční do kostela nebo ke slavnostnímu obědu, pak je radost dvojnásobná.

Oblečení je pro nás v životě důležité. Teď v zimě nás chrání před prochladnutím, v létě zase před prudkým sluncem. Naše oděvy nás stojí dost financí a energie, jen než si člověk vybere tu správnou zimní bundu a o botách ani nemluvě. Svým oblečením dáváme lidem kolem nás najevo, jak se cítíme, co prožíváme, kým jsme. Oblečení je součástí neverbální komunikace. Někdy svoji radostnou náladu člověk podpoří barvami a odvážnými vzory, jindy se vděčně schová do černé, protože má smutek. Každý má svůj osobitý styl oblékání. Jsou lidé, kteří mají šmrnc a za každého počasí jim to sluší. Někdo své oblečení příliš neprožívá a preferuje hlavně praktičnost a pohodlnost. V adventní době mají obchody s oblečením doslova žně. Také svým blízkým pořízují měkké dárky, pokaždé u toho sice trnu, jestli jsem trefila velikost a vkus. Sama jsem vždy ráda, když pod stromečkem naleznu nějaký ten měkký dárek.

Oblečení není jen světská záležitost. V Tóře je velmi podrobně popsáno, jak má vypadat roucho velekněze. A Ježíš v jednom ze svých podobenství řeší otázku vhodného oděvu na svatbu. Ve 13. kapitole Listu Římanům apoštol Pavel vyzývá své čtenáře, aby odložili skutky tmy a oblékli se ve zbroj světla. Nastal totiž správný čas a přiblížila se nám spása, píše Pavel. Skutky tmy jsou něco nevhodného a nedobrého, proto se skrývají pod rouškou tmy. Zbroj světla je naopak něco, co je dobré a na co se dá dívat. Když se mluví o zbroji, člověku se hned vybaví boj. Zbroj je ochranný oděv vojáka a musí být vyroben z kovu nebo kůže. V Listu Efezským se píše, jak vypadá Boží zbroj. Věřícího člověka před nástrahami zla chrání pravda, spravedlnost, víra, spasení a Boží slovo. Dalším doporučením apoštola Pavla je, aby lidé žili rádně jako za denního světla a nemuseli nic špatného skrývat. Apoštol vyjmenuje starověké neřesti, které jsou známé i v naší době. Lidé se

mají vyvarovat hýření, opilství, nemravnosti a bezuzdnosti, sváru a závisti. Tyto nectnosti velmi komplikují život a ničí vztahy s druhými. Nakonec Pavel doporučí, aby si lidé oblékli nové roucho, totiž Ježíše Krista. Jinými slovy, aby vedli nový život nejlépe v Ježíšovském střihu. V evangeliu se čtenář dozví, jak se Ježíš choval k druhým lidem, jak jim pomáhal a byl k nim laskavý, nebál se zastat slabých, třeba dětí. Ježíš uměl jít do konfliktu, chránil si své hranice a dovedl jasně říct ne. Ježíš se nenechal pohltit problémy druhých, často potřeboval být sám, protože potřeboval být v kontaktu s Bohem.

Obléknout se v Pána Ježíše Krista znamená žít podle Ježíše. A svým životem něco vyzařovat do svého okolí, aby lidé začali být zvědaví a nechali se pak sami inspirovat Kristovým dress codem. Jeho způsob života sice není úplně mainstreamovým, ale nikdy nevyjde z módy. Navíc naše oblečení vidí druzí lidé. A vidí je i Pán Bůh, který nám vidí až do našeho srdce. Někde jsem četla hezkou myšlenku, že lidé si o nás nebudou pamatovat, co všechno jsme v životě udělali a řekli. Ale budou vzpomínat na to, jak se s námi cítili, jestli jsme měli na ně čas a projevili o ně zájem. Adventní doba je čas radostné přípravy, můžeme se tedy hodit do gala a očekávat příchod našeho Spasitele.

Modlitba: Pane Ježíši Kriste, těšíme se na setkání s tebou. Ať se ti líbí nejen to, co nosíme na sobě, ale také v sobě.

Romana Čunderlíková, farářka

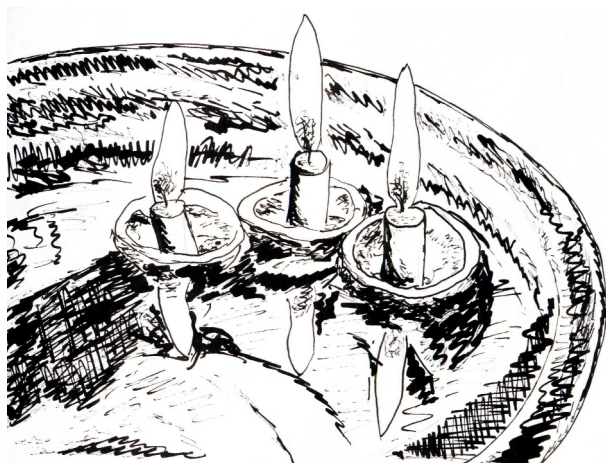

Aby všichni, kdo chtějí uvěřit, uvěřit mohli

Úvaha inspirovaná Hamburkem

V poslední říjnový den nechodí v Hamburku lidé do práce ani děti do škol. Důvod nás evangelíky asi překvapí. Je to Den reformace! Když právě v Hamburku strávíte pár týdnů, můžete nabýt dojmu, že náboženství a církve z veřejného prostoru a povědomí úplně nezmizely – Den reformace je státním svátkem, v neděli jsou obchody zavřené a nedělní pověstný rybí trh končí již v 9.30 s tradičním odůvodněním, aby nakupující stihli jít do kostela. I tam to ale musíme chápat spíš už jen jako vyprazdňující se tradici.

Nedávno jsem četl knihu německého teologa Jana Loffelda s českým názvem Když Bůh nikomu nechybí. Z hlediska křesťanů depresivně popisuje současnou dobu. Víme, že náboženství ztratilo ústřední postavení v životě společnosti jako celku i jednotlivců. Nyní ale přibývá lidí, kteří v náboženství nehledají odpovědi na žádné otázky a nic od něj nečekají. Jsou, slovy slavného německého sociologa Maxe Webera, „nábožensky nemuzikální“. Autor ale nepropadá beznaději. Ukazuje i cestu, po níž by se měli křesťané v měnícím se světě ubírat. Doporučuje nepovažovat změny za úpadek, proti němuž se musí bojovat, ale za znamení doby, kterému by se měli křesťané přizpůsobit. Inspiraci hledá v prvních staletích po Kristu, kdy bylo křesťanství menšinovým náboženstvím. V tomto ohledu se tedy situace tehdejších křesťanů podobá našemu dnešnímu postavení. Obrátit všechny současníky

na svou víru se nejevilo jako reálné. Záleželo jim ale na tom, aby na co nejvíce místech nějakí křesťané byli a stávali se onou špetkou soli, která proměňuje své okolí.

Na to jsem si vzpomněl, když jsem navštívil evangelický sbor nedaleko mého dočasného hamburského bydliště a seznámil se, byť jen letmo, s jeho aktivitami. Kromě těch, které známe i od nás (děti, konfirmandi, mládež, tři pěvecké sbory!) zahrnují také meditace, jógu, literaturu, výstavy, videoprojekce. Sbor vidí svou úlohu v tom, aby byl vedle rodiny a zaměstnání dalším místem, ve kterém se lidé mohou realizovat. Chce „podporovat, doprovázet a naplňovat v radostných i těžkých, smutných chvílích“. Vytváří prostor pro věřící již ukotvené, kolísající, ale i pro ty, kteří se v chaosu dnešního světa ztrácejí a hledají pevný bod.

V našich podmínkách nemůžeme všechno z načrtnuté hamburské reality přejímat. Sotva by to bylo možné už jen proto, že v uvedeném sboru pracuje kromě mnoha dobrovolníků hned pět duchovních. Spojovat by nás mělo úsilí, aby v přívalu nabídek, lákadel a výzev zaznívala zvěst evangelia a aby ji mohli zaslechnout všichni, kdo o ni stojí a kdo se jí nechají oslovit.

Být křesťanem a patřit k církvi je v současnosti spíše výsledek volby, nikoliv předem narýsovaná životní dráha, od níž bylo téměř nemožné se odklonit. O to silnější a bližší je ale právě v dnešním, zdánlivě tak nenáboženském světě, v každém takovém rozhodnutí pro víru živá přítomnost a moc evangelia.

Jan Dobeš

Redakce: Lenka Korábková, Romana Čunderlíková

Ilustrace: Eda Korbel

Sazba: Samuel Titěra

Tisk: Tomáš Polnický

Českokobratrská církev evangelická
Farní sbor ČCE v Kolíně
Politických vězňů 560, 280 02 Kolín II

e-mail: kolin@evangnet.cz
telefon: +420 608 219 820

IČO: 61882151
číslo účtu: 271807607/0600 (Moneta)

QR platba

Kontakt:

Farářka Romana Čunderlíková (608219820, romaspackova@centrum.cz)
Kurátor Jan Dobeš (732650647, jan.dobes@ff.cuni.cz)